Федорченком звали мене, товариші, Федорченком. Був я капітаном на початку світової війни і не зміг одступити, такий я був гордий. Де я не стрічався з ворогом, я побіждав його, бо я храбріший був і воював я краще. Та на флангах у мене, казали, тікало і з правого й з лівого боку. І я згорав по дорозі од розпачу й гніву. І сором пік мене вогнем і гнув мене додолу, отакий я був гордий. Федорченком звали мене, капітаном Федорченком, що не зміг уже далі брести по Вкраїні на схід і під Каховкою, кулемета в руки взявши й чимало гранат, пішов один по смерть назад у поле, аби не бачила безталанна вдова Україна потилиці моєї... Вперед, вперед, Федорченко!.. І я убив їх, стрівши цілий полк один, сот три чи, мо, й чотириста, і сам упав на трупи одверто і вмер од двадцяти чи, може, й більше ран. Я бився годин чотири і впився гірким щастям бою вщерть. Усе своє життя, всю пристрасть, гнів, любов, надії — все, що я ніс у серці своєму, все вистріляв, усе, що мав, до нитки. Федорченком звали мене, товариші, капітаном Федорченком Іваном.